

EUROPOS TARYBA
EUROPOS ŽMOGAUS TEISIŲ TEISMAS
ANTRASIS SKYRIUS
BYLA JAKUMAS PRIEŠ LIETUVĄ

(Pareiškimo Nr. 6924/02)

SPRENDIMAS

STRASBŪRAS

2006 m. liepos 18 d.

Byloje Jakumas prieš Lietuvą

Europos Žmogaus Teisių Teismas (antrasis skyrius) posėdžiaujant kolegijai, sudarytai iš:

pirmininko J.-P. COSTA,

teisėjų A. B. BAKA,

I. CABRAL BARRETO,

R. TÜRMEŅ,

M. UGREKHELIDZE,

A. MULARONI,

D. JOČIENĖS

ir *skyriaus kanclerės* S. DOLLÉ,

po svarstymo uždarame posėdyje 2006 m. birželio 27 dieną,

skelbia tą dieną priimtą sprendimą:

PROCESAS

1. Bylą prieš Lietuvos Respubliką pradėjo Lietuvos Respublikos pilietis Ričardas Jakumas (pareiškėjas), kuris 2001 m. gruodžio 22 d. Teismui pateikė pareiškimą (Nr. 6924/02) pagal Žmogaus teisių ir pagrindinių laisvių apsaugos konvencijos (Konvencijos) 34 straipsnį.

2. Pareiškėjui atstovavo Vilniuje praktikuojantis advokatas R. Merkevičius. Lietuvos Respublikos Vyriausybei (Vyriausybė) atstovavo jos atstovė E. Baltutytė.

3. 2005 m. birželio 21 d. Teismas nusprendė perduoti pareiškimą. Vadovaudamasis Konvencijos 29 straipsnio 3 dalimi Teismas nutarė iš karto spręsti dėl pareiškimo priimtumo ir jo esmės.

FAKTAI

I. Bylos aplinkybės

4. Pareiškėjas gimė 1969 m. ir gyvena Vilniuje.
5. Šalių pateikti bylos faktai gali būti apibendrinti kaip išdėstyta toliau.
6. Pareiškėjas buvo policijos pareigūnas. 1995 m. lapkričio 14 d. prokuratūra iškėlė baudžiamąją bylą, įtardama, kad pareiškėjas piktnaudžiavo tarnyba.
7. Tą pačią dieną pareiškėjas buvo sulaikytas ir apklaustas. 1995 m. lapkričio 17 d. jis buvo paleistas paskyrus kardomąją priemonę – rašytinį pasižadėjimą neišvykti.*
8. 1995 m. lapkričio 28 d. pareiškėjui buvo pareikštas kaltinimas dėl piktnaudžiavimo tarnyba pagal tuo metu galiojusio Baudžiamojo kodekso 285 straipsnį.
9. 1995 m. gruodžio 18 d. pareiškėjui buvo iškelta baudžiamoji byla dėl kontrabandos. Atskira baudžiamoji byla dėl kito kontrabandos epizodo buvo iškelta 1995 m. gruodžio 19 d.
10. 1995 m. gruodžio 20 d. prokuroras skyrė pareiškėjui kardomąją priemonę – suėmimą, įtariant pareiškėją bendrininkavimu vykdant kontrabandą.
11. 1995 m. gruodžio 28 d. pareiškėjui buvo pareikštas kaltinimas pagal tuo metu galiojusio Baudžiamojo kodekso 312 straipsnio 2 dalį (kontrabanda).
12. 1995 m. gruodžio 30 d. pareiškėjas buvo atleistas iš darbo pagal Tarnybos Lietuvos Respublikos vidaus reikalų sistemoje statuto nuostatas, dėl jam pareikšto įtarimo, kad jis padarė veiką, nesuderinamą su jo, kaip teisėsaugos pareigūno, statusu (taip pat žr. § 44 toliau).
13. 1996 m. vasario 13 d. visos pareiškėjui iškeltos baudžiamosios bylos buvo sujungtos į vieną.
14. 1996 m. rugpjūčio 26 d. pareiškėjas buvo paleistas paskyrus kardomąją priemonę – rašytinį pasižadėjimą neišvykti.
15. 1996 m. gruodžio 11 d. kaltinimai pareiškėjui buvo perkvalifikuoti. Pareiškėjas buvo apkaltintas tarnybos įgaliojimų viršijimu (tuo metu galiojusio Baudžiamojo kodekso 287 straipsnis), bendrininkavimu vykdant kontrabandą (18 straipsnis ir 312 straipsnio 2 dalis) bei piktnaudžiavimu tarnyba (285 straipsnis).
16. 1996 m. gruodžio 16 d. keli kiti asmenys buvo apkaltinti bendrininkavimu tuose pačiuose kontrabandos epizoduose, tačiau jiems pareikšti kaltinimai buvo išskirti į atskiras baudžiamąsias bylas, kadangi jie pasislėpė nuo tyrimo.
17. 1996 m. gruodžio 21 d. ikiteisminis tyrimas buvo baigtas. Be pareiškėjo, kaltinimai buvo pareikšti dar penkiems kitiems asmenims.
18. Nuo 1996 m. gruodžio 21 d. iki 1997 m. vasario 12 d. pareiškėjas ir jo advokatas galėjo susipažinti su byla.
19. 1997 m. vasario 21 d. prokuratūra atmetė pareiškėjo prašymą nutraukti baudžiamąją bylą.
20. 1997 m. vasario 28 d. patvirtinus kaltinamąją išvadą, baudžiamoji byla buvo perduota į teismą.
21. 1997 m. birželio 11 d. tvarkomajame teismo posėdyje Vilniaus apygardos teismas nutarė bylą grąžinti prokuratūrai tyrimui papildyti. Buvo pastebėta, kad pareikšti kaltinimai yra nekonkretūs ir neaiškūs bei kad tiriant tariamą piktnaudžiavimą tarnyba buvo tam tikrų procesinių pažeidimų. Šios nutarties pagrindu prokuratūra nusprendė nutraukti baudžiamąją bylą dalyje dėl piktnaudžiavimo tarnyba.
22. 1997 m. liepos 10 d. pareiškėjui vėl buvo pareikšti kaltinimai padarius nusikaltimus, numatytus tuo metu galiojusio Baudžiamojo kodekso 18 straipsnio 6 dalyje, 287 straipsnyje ir 312 straipsnio 2 dalyje, taip pat nusikaltimą, numatytą 204 straipsnyje (pareigūno vardo pasisavinimas).
23. 1997 m. rugpjūčio 1 d. ikiteisminis tyrimas buvo baigtas ir pareiškėjas bei jo advokatas galėjo susipažinti su byla iki 1997 m. rugpjūčio 8 d. Kitas kaltinamasis toje pačioje byloje galėjo susipažinti su byla iki 1997 m. rugpjūčio 13 d.
24. 1997 m. rugpjūčio 13 d. prokuratūra atmetė pareiškėjo prašymą nutraukti baudžiamąją bylą.

* Teismo sprendimu klaidingai nurodoma, kad pareiškėjas buvo paleistas už užstatą – „released on bail“ (*vert past.*).

25. 1997 m. rugpjūčio 20 d. generalinio prokuroro pavaduotojas patvirtino kaltinamąją išvadą ir baudžiamoji byla vėl buvo perduota teismui.

26. Tačiau 1997 m. spalio 28 d. Vilniaus apygardos teismas nutarė grąžinti bylą tyrimui papildyti dėl įvairių procesinių pažeidimų, būtent, buvo pastebėta, kad pareiškėjui pareikšti kaltinimai yra neaiškūs ir trūksta kai kurių bylos dokumentų.

27. Prokuratūra apskundė šią teismo nutartį, tačiau nesėkmingai, kadangi 1997 m. gruodžio 10 d. Apeliacinis teismas atmetė prokuratūros apeliacinį skundą.

28. 1998 m. sausio 27 d. pareiškėjui buvo pareikšti nauji kaltinimai pagal tuo metu galiojusio Baudžiamojo kodekso 204 straipsnį (pareigūno vardo pasisavinimas), 287 straipsnį (tarnybos įgaliojimų viršijimas) ir 312 straipsnio 2 dalį (kontrabanda), panaikinant ankstesnį kaltinimą dėl bendrininkavimo.

29. 1998 m. sausio 29 d. ikiteisminis tyrimas buvo baigtas ir gynybai buvo leista susipažinti su byla iki 1998 m. kovo 31 d.

30. 1998 m. kovo 31 d. pareiškėjo prašymas nutraukti baudžiamąją bylą buvo atmestas.

31. 1998 m. balandžio 1 d. generalinio prokuroro pavaduotojas patvirtino kaltinamąją išvadą ir byla buvo perduota Vilniaus apygardos teismui.

32. 1998 m. birželio 22 d. pareiškėjas buvo atiduotas teismui.

33. 1999 m. vasario 13 d. Vilniaus apygardos teismas pripažino pareiškėją kaltu padarius tris nusikaltimus ir paskyrė jam trejų su puse metų laisvės atėmimo bausmę. Taip pat jam penkeriems metams buvo atimta teisė eiti pareigas teisėsaugos institucijose ir buvo konfiskuota pusė jo turto. Pareiškėjas buvo atleistas nuo bausmės, paskirtos už pareigūno vardo pasisavinimą (pagal tuo metu galiojusio Baudžiamojo kodekso 204 straipsnį), kadangi suėjo patraukimo baudžiamajon atsakomybėn senaties terminai.

34. 1999 m. kovo 2 d. pareiškėjas pateikė apeliacinį skundą.

35. 1999 m. gegužės 6 d. Apeliacinis teismas skundą atmetė.

36. 1999 m. birželio 30 d. pareiškėjas pateikė Aukščiausiam Teismui kasacinį skundą *inter alia* skųsdamasis dėl įvairių baudžiamojo proceso pažeidimų.

37. 1999 m. gruodžio 14 d. Aukščiausiasis Teismas panaikino žemesnių instancijų teismų sprendimus grąžindamas bylą nagrinėti iš naujo pirmąja instancija. Buvo pastebėta, kad pirmosios instancijos teismo išvados buvo pagrįstos tam tikromis spėlionėmis ir įrodymais, kurie nebuvo išnagrinėti teisiamajame posėdyje. Aukščiausiasis Teismas taip pat pastebėjo, kad apeliacinės instancijos teismas neatsakė į visus pareiškėjo apeliaciniame skunde iškeltus klausimus.

38. 2000 m. rugpjūčio 3 d. Vilniaus apygardos teismas vėl nuteisė pareiškėją padarius tris nusikaltimus ir paskyrė trejų metų ir trijų mėnesių laisvės atėmimo bausmę kartu su teisės penkerius metus eiti pareigas teisėsaugos institucijose atėmimu. Teismas taip pat paskyrė pusės pareiškėjo turto konfiskavimą.

39. 2001 m. vasario 20 d. Apeliacinis teismas atmetė pareiškėjo apeliacinį skundą. Pareiškėjas pateikė kasacinį skundą, skųsdamasis, kad teismai netinkamai išnagrinėjo faktus, nepaisant 1999 m. gruodžio 14 d. Aukščiausiojo Teismo nutartyje įvardintų nurodymų.

40. 2001 m. birželio 26 d. Aukščiausiasis Teismas atmetė pareiškėjo kasacinį skundą.

41. 2002 m. gruodžio 18 d. pareiškėjas buvo paleistas lygtinai.

42. 2003 m. gruodžio 12 d. pareiškėjo nusikalstamos veikos buvo perkvalifikuotos pagal 2003 m. gegužės 1 d. įsigaliojusį Baudžiamąjį kodeksą.

II. BYLAI REIKŠMINGA VIDAUS TEISĖ IR PRAKTIKA

43. Ankstesnio Baudžiamojo proceso kodekso (galiojusio iki 2003 m. gegužės 1 d.) 18 straipsnis ir naujojo Baudžiamojo proceso kodekso (įsigaliojusio nuo 2003 m. gegužės 1 d.) 2, 44 ir 176 straipsniai

numatė, kad ikiteisminis tyrimas turi būti atliktas ir baudžiamoji byla turi būti išnagrinėta per įmanomai trumpiausią laiką.

44. Tarnybos Lietuvos Respublikoje vidaus reikalų sistemoje statuto 43 skyriaus 7 punkte numatytas asmens atleidimas iš darbo už pareigūno vardo diskreditavimą.

TEISĖ

I. DĖL KONVENCIJOS 6 STRAIPSNIO 1 DALIES PAŽEIDIMO PROCESO TRUKMĖS POŽIŪRIU

45. Pareiškėjas skundėsi, kad baudžiamasis procesas jo atžvilgiu truko per ilgai, tuo pažeidžiant Konvencijos 6 straipsnio 1 dalį, kurioje, kiek tai reikšminga šiai bylai, numatyta:

„Kai yra sprendžiamas tam tikro asmens <...> baudžiamojo kaltinimo klausimas, toks asmuo turi teisę, kad bylą <...> teisingai išnagrinėtų <...> pagal įstatymą įsteigtas teismas.“

A. Priimtinumas

46. Teismas pastebi, kad šis pareiškimas nėra aiškiai nepagrįstas pagal Konvencijos 35 straipsnio 3 dalį. Jis taip pat pastebi, kad jis nėra nepriimtinas kitais pagrindais. Dėl šių priežasčių Teismas pareiškimą skelbia priimtinu.

B. Esmė

47. Vyriausybė teigė, kad bendra bylos trukmė nebuvo tokia ilga, kad būtų keliamas Konvencijos 6 straipsnio 1 dalies pažeidimo klausimas, ypač atsižvelgiant į tai, kad byla buvo nagrinėta trijose teismų instancijose. Bet to, byla buvo sudėtinga, joje buvo 6 kaltinamieji ir proceso metu buvo apklausta 80 liudytojų. Byloje nebuvo vilkinimo, kurį būtų galima priskirti ikiteisminio tyrimo institucijoms. Be to, pirmosios ir kasacinės instancijos teismų posėdžiai buvo atidėti tris kartus dėl to, kad kaltinamojo gynėjas arba liudytojai neatvyko į posėdžius. Apibendrinant, Konvencijos 6 straipsnio 1 dalies pažeidimo nebuvo. Tačiau Vyriausybė pripažino, kad pareiškėjas iš esmės neužvilkinio baudžiamojo proceso.

48. Pareiškėjas teigė, kad proceso trukmė buvo pernelyg ilga.

49. Teismas pastebi, kad nagrinėtinas laikotarpis prasidėjo 1995 m. lapkričio 14 d. ir tęsėsi iki 2001 m. birželio 26 d. (6 ir 40 punktai pirmiau). Taigi procesas tęsėsi 5 metus 7 mėnesius trijose teismų instancijose.

50. Pagal Teismo praktiką proceso trukmės pagrįstumas turi būti vertinamas atsižvelgiant į konkrečias bylos aplinkybes ir į Teismo praktikoje suformuotus kriterijus, konkrečiai, į bylos sudėtingumą ir pareiškėjo bei valdžios institucijų, tiriančių bylą, elgesį (tarp daugelio kitų šaltinių žr. *Šleževičius v. Lithuania* no. 55479/00, 2001-11-13, § 29).

51. Teismas mano, kad šis baudžiamasis procesas buvo sudėtingas, ypač dėl pareiškėjui pateiktų kaltinimų finansinio pobūdžio ir kaltinamųjų skaičiaus. Tačiau pastebėtina, kad teismai du kartus grąžino bylą tyrimui papildyti tuo pačiu pagrindu, būtent, dėl to, kad kaltinimai pareiškėjui nebuvo aiškiai suformuluoti (21 ir 26 punktai pirmiau). Dėl to kilęs juridikcinio pobūdžio ginčas tarp prokuratūros ir teismų dar labiau prailgino procesą (27 punktas pirmiau). Tik trečią kartą prokuratūrai pateikus kaltinimus, teismai nusprendė juos nagrinėti, praėjus maždaug dviems su puse metų nuo tyrimo pabaigos (17, 21, 26 ir 32 punktai pirmiau; taip pat žr. *mutatis mutandis Šleževičiaus* sprendimą, cituotą pirmiau, § 30). Vėliau netinkamas žemesnių instancijų teismų įrodymų vertinimas lėmė bylos nagrinėjimą iš naujo ir apeliacinis procesas, turėjusius įtakos tolesniam delsimui priimant byloje galutinį sprendimą (33–37 punktai pirmiau).

52. To, kas išdėstyta pirmiau, pakanka, kad Teismas galėtų daryti išvadą, jog visa šio baudžiamojo proceso trukmė neatitiko „įmanomai trumpiausio laiko“ reikalavimo. Todėl buvo pažeista Konvencijos 6 straipsnio 1 dalis.

II. DĖL KITŲ KONVENCIJOS PAŽEIDIMŲ

53. Remdamasis Konvencijos 6 straipsniu pareiškėjas taip pat skundėsi, kad bylos nagrinėjimas buvo neteisingas. Konkrečiai, jis tvirtino, kad jam nebuvo leista skambinti advokatui pirminės apklausos metu 1995 m. lapkričio 14–17 d., kad kaltinimai nebuvo aiškiai suformuluoti, kai kurie dokumentai tariamai buvo išimti iš bylos ir kad teismai neteisingai vertino įrodymus. Pareiškėjas taip pat skundėsi, kad buvo pažeistas nekaltumo prezumpcijos principas, kadangi baudžiamosios bylos nagrinėjimo metu jis buvo atleistas iš darbo.

54. Teismas primena, kad jo užduotis nėra peržiūrėti vidaus teisminių institucijų tariamai padarytas fakto ir teisės klaidas. Bendra taisyklė yra ta, kad įrodymus vertina ir vidaus teisę taiko nacionaliniai teismai. Teismo užduotis yra nustatyti, ar bylos nagrinėjimas kaip visuma buvo teisingas. Pirmiausia, nebuvo tvirtinama, kad įstatymai neleido pareiškėjui susisiekti su advokatu kurioje nors proceso stadijoje. Nebuvo nustatyta, kad pareiškėjo negalėjimas bendrauti su savo advokatu telefonu ar bet kuria kita priemone 1995 m. lapkričio 14–17 d. nebuvo jo kaltės rezultatas (žr. *Zhelezov v. Russia* (dec.), no. 48040/99, 2002-04-23). Bet kuriuo atveju, pareiškėjas neįrodė, kad negalėjimas skambinti advokatui turėjo įtakos viso proceso teisingumui. Nėra įrodymų, kad apklausos, vykusios 1995 m. lapkričio 14–17 d. metu, pareiškėjas buvo bauginamas, verčiamas prisipažinti ar kad šios apklausos metu, ar vėliau jis davė parodymus prieš save (žr., priešingai, *Magee v. the United Kingdom*, no. 28135/95, ECHR 2000-VI).

55. Be to, Teismas, vertindamas bylos nagrinėjimo teisingumą, labiausiai atsižvelgia į tai, kad pareiškėjui vėliau buvo sudaryta pakankamai galimybių tiek asmeniškai, tiek per savo gynėją visų trijų instancijų teismuose pateikti savo argumentus ir ginčyti įrodymus, kuriuos jis laikė neteisingais (žr. *Karalevičius v. Lithuania* (dec.), no. 53254/99, 2002-06-06). Nėra įrodymų, kad teismai buvo subjektyviai ar objektyviai šališki, ar kokių nors požymių, rodančių, kad pareiškėjo procesinė padėtis buvo mažiau palanki nei prokuratūros. Dėl to nėra įrodyta, kad bylos nagrinėjimas buvo neteisingas.

56. Dėl pareiškėjo tvirtinimo, kad jo atleidimas iš darbo nebaigus nagrinėti baudžiamosios bylos pažeidė nekaltumo prezumpcijos principą, Teismas pastebi, kad pareiškėjas atleidimo iš darbo neginčijo teisme. Todėl šiuo požiūriu jis nepanaudojo vidaus teisinių gynybos priemonių, kaip to reikalauja Konvencijos 35 straipsnio 1 dalis. Bet kuriuo atveju, pareiškėjo atleidimo iš darbo priežastis buvo jo, kaip policijos pareigūno, vardo diskreditavimas, rodantis, kad jis negali dirbti policininko darbo pagal viešosios teisės nuostatas (12 ir 44 punktai pirmiau). Todėl bet kuriuo atveju sprendžiant dėl jo atleidimo teisėtumo šiuo pagrindu būtų nustatyta, kad *ratione materiae* tai nėra suderinama su Konvencijos 6 straipsniu (žr. *mutatis mutandis Pellegrin v. France*, 1999-12-08, *Reports of Judgements and Decisions* 1999-VIII, §§ 64–67; *Pitkevich v. Russia*, (dec.), no. 47396/99, 2001-02-08).

57. Teismas primena, kad netgi atleidimas nuo baudžiamosios atsakomybės pats savaime netrukdo nustatyti civilinės ar kitokios formos atsakomybės, kylančios dėl tų pačių faktų, mažesnės įrodymų naštos pagrindu (žr. *mutatis mutandis Ringvold v. Norway*, no. 34964/97, § 38, ECHR 2003-II; taip pat žr. *C. v. the United Kingdom*, no. 11882/85, 1987-10-07 Commission decision, DR 54, p. 162). Vienintelis pagrindas, kuriuo remiantis pareiškėjas gali pateikti skundą dėl nekaltumo prezumpcijos pažeidimo dėl jo atleidimo iš darbo, yra tai, kad oficialus pranešimas atleidžiant jį iš darbo prilygo vienareikšmiškam jo kaltės pripažinimui, kuris galėjo turėti įtakos vėlesniam jo atžvilgiu pateiktų kaltinimų baudžiamojoje byloje vertinimui. Tačiau toks argumentas pareiškėjo vardu nepateiktas. Jo atleidimas neturi reikšmės sprendžiant klausimą dėl nekaltumo prezumpcijos principo atitikimo, atsižvelgiant į tai, kad įsakyme dėl jo atleidimo ar bet kuriame kitame viešame pareiškime, išsakytame baudžiamosios bylos kontekste ar ne, nebuvo jokių požymių, kurie prilygtų išankstiniam jo kaltės pripažinimui (žr., priešingai, *Butkevičius v. Lietuva*, Nr. 48297/99, §§ 49–54, ECHR 2002-II). Todėl pareiškėjo skundai dėl nekaltumo prezumpcijos turi būti atmesti pagal Konvencijos 35 straipsnį.

58. Pareiškėjas taip pat skundėsi, kad jo kardomasis kalinimas, kuris baigėsi 1996 m. rugpjūčio 26 d. (14 punktas pirmiau), buvo nesuderinamas su Konvencijos 5 straipsniu (teisė į laisvę ir saugumą). Tačiau pareiškimas buvo pateiktas 2001 m. gruodžio 22 d., praėjus daugiau nei šešioms mėnesiams po to, kai pareiškėjui buvo paskirtas rašytinis pasižadėjimas neišvykti. Atsižvelgiant į pareiškėjo teiginius dėl vidaus teisinių gynybos priemonių nebuvimo dėl šio skundo, pareiškėjas praleido šešių mėnesių terminą, numatytą Konvencijos 35 straipsnio 1 dalyje (žr. *Jėčius v. Lithuania* no. 34578/97, § 44, ECHR 2000-IX).

III. KONVENCIJOS 41 STRAIPSNIO TAIKYMAS

59. Konvencijos 41 straipsnyje numatyta:

„Jeigu Teismas nustato Konvencijos ar jos protokolų pažeidimą ir jeigu Aukštosios Susitariančios Šalies įstatymai leidžia tik iš dalies atlyginti pažeidimu padarytą žalą, tai prireikus Teismas gali priteisti nukentėjusiajai šaliai teisingą atlyginimą“.

A. Žala

60. Pareiškėjas reikalavo 10 000 eurų neturtinei žalai atlyginti.

61. Vyriausybė laikė šiuos reikalavimus nepagrįstais.

62. Teismas pripažįsta, kad dėl per ilgos proceso trukmės pareiškėjas patyrė neturtinę žalą, kurią nepakankamai atlygina pažeidimo pripažinimas. Vertindamas teisingumo pagrindais, Teismas šiuo pagrindu priteisia pareiškėjui 1000 eurų (žr. *inter alia Meilus v. Lithuania* no. 53161/99, § 33, 2003-11-06; taip pat žr. *Girdauskas v. Lithuania* no. 70661/01, § 35, 2003-12-11).

B. Kaštai ir išlaidos

63. Pareiškėjas reikalavo 1000 eurų bylinėjimosi Teisme ir vidaus teismuose kaštams ir išlaidoms padengti.

64. Vyriausybė šiuos reikalavimus laikė nepagrįstais.

65. Atsižvelgdamas į tai, kad reikalaujama suma neatrodo per didelė, Teismas priteisia ją visą.

C. Palūkanos nevykdant įsipareigojimų

66. Teismas mano, kad palūkanos nevykdant įsipareigojimų turi būti skaičiuojamos pagal ribinę Europos centrinio banko skolinimo normą pridedant 3 procentus.

DĖL ŠIŲ PRIEŽASČIŲ TEISMAS

1. *Skelbia* vienbalsiai skundą dėl proceso trukmės pagal Konvencijos 6 straipsnio 1 dalį priimtiniu, o kitą pareiškimo dalį nepriimtina;

2. *Nustato* 6 balsais prieš 1, kad buvo pažeista Konvencijos 6 straipsnio 1 dalis;

3. *Nustato* 6 balsais prieš 1:

a) kad per tris mėnesius nuo tos dienos, kai sprendimas taps galutiniu pagal Konvencijos 44 straipsnio 2 dalį, valstybė atsakovė turi sumokėti pareiškėjui 1000 eurų (vieną tūkstantį eurų) neturtinei žalai atlyginti ir 1000 eurų (vieną tūkstantį eurų) bylinėjimosi kaštams ir išlaidoms padengti bei bet kokį mokestį, kuris gali būti taikomas minėtoms sumoms, kurios turi būti konvertuotos į valstybės atsakovės valiutą pagal sprendimo įvykdymo dienos kursą;

b) kad nuo minėto trijų mėnesių termino pasibaigimo iki sprendimo įvykdymo nuo pirmiau minėtų sumų turės būti mokamos paprastosios palūkanos pagal ribinę Europos centrinio banko skolinimo normą pridedant 3 procentus;

4. *Atmeta* vienbalsiai kitus pareiškėjo reikalavimus dėl teisingo atlyginimo.

Surašyta anglų kalba ir paskelbta raštu 2006 m. liepos 18 d. vadovaujantis Teismo reglamento 77 taisyklės 2 ir 3 dalimis.

S. DOLLÉ
Kanclerė

J.-P. COSTA
Pirmininkas